

кадастру відповідальному за прийняття обмінного файлу. Сам «обмінний файл» – це цифровий набір, в якому закодовано відомості, що вказують на місцезнаходження земельної ділянки, власника, підстава набуття права власності, організацію, що його виготовила. При прийнятті обмінного файлу, всі названі відомості поміщаються до Кадастрової карти України. При цьому, слідчий мусить зауважити, що аерофотоплани із зйомкою місцевості, завантажувалися до системи не одночасно, а поступово, тому сам працівник, при відсутності аерофотозйомки, поміщав файл як чорний квадрат на білий фон, а відповідно не міг бачити, що земельна ділянка розташована у лісі, на березі річки, узбережжі тощо. На сьогоднішній день, ця функція передана державним реєстраторам і вони мають доступ до всіх відомостей, відповідно час вчинення злочину має також важливе значення для визначення суб'єкта злочину.

Шопіна Ю. О., аспірант кафедри кримінального права Національної академії внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ МЕДИЧНОГО АБО ФАРМАЦЕВТИЧНОГО ПРАЦІВНИКА ЗА ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНУ, ПОВ'ЯЗАНОГО З ВИКОНАННЯМ ПРОФЕСІЙНИХ ОБОВ'ЯЗКІВ

Держава визнає право кожного громадянина України на охорону здоров'я і забезпечує його захист, адже охорона здоров'я – один з пріоритетних напрямів державної діяльності. Медичною і фармацевтичною діяльністю в Україні можуть займатися особи, які мають відповідну спеціальну освіту і відповідають єдиним кваліфікаційним вимогам.

Медична діяльність – це діяльність, спрямована на попередження хвороб, порятунок життя людини, позбавлення від страждань або їх полегшення, це одне з ключових понять медичного права, яке охоплює діяльність з надання людям (не тільки громадянам) медичної допомоги у відповідності з їх потребами. Медична діяльність з точки законодавства про охорону здоров'я – це професійна діяльність.

На сьогоднішній день неврегульованим на законодавчому рівні залишається питання встановлення ефективної системи

дієвих та справедливих санкцій за порушення лікарями та фармацевтами медичного законодавства.

Переважна більшість медичних працівників та навіть керівників закладів охорони здоров'я мають поверхове уявлення про юридичну відповідальність, яка встановлена чинним законодавством за правопорушення у сфері охорони здоров'я. Зважаючи на збільшення кількості позовних заяв громадян щодо неналежного надання медичної допомоги, проблемам юридичної відповідальності медиків та фармацевтів за професійні правопорушення треба приділяти значно більше уваги.

Дослідження юридичної (особливо кримінальної) відповідальності медичних працівників за вчинення ними правопорушень та злочинів є актуальним науковим пошуком сьогодення.

Відповідності до статті 80 «Основ законодавства про охорону здоров'я» особи, винні у порушенні вимог медичного законодавства, несуть цивільну, адміністративну або кримінальну відповідальність згідно із законодавством України.

Достатньо дискусійним на сьогоднішній день є питання «професійних медичних злочинів», адже саме за їх вчинення медичний працівник притягається до кримінальної відповідальності, як особливий суб'єкт злочину.

Визначення «професійний медичний злочин» надає С.Г. Стеценко, який вказує, що це умисне або необережне діяння, вчинене медичним працівником при виконанні професійних обов'язків, заборонене кримінальним законом під загрозою покарання.

Неналежне виконання професійних обов'язків медичним або фармацевтичним працівником полягає в тому, що при недбалому чи несумлінному виконанні медичним чи фармацевтичним працівником своїх обов'язків держава не може забезпечити всім громадянам реалізацію їх прав у галузі охорони здоров'я, крім того, це часто призводить до тяжких наслідків для хворого.

На сьогоднішній день неумисне завдання медичним працівником смерті іншій людині кваліфікується за статтею 119 КК України «Вбивство через необережність», а відповідальність за таке діяння – обмеження або позбавлення волі на строк від трьох до п'яти років.

На практиці існують проблеми недостатньої поінформованості про кримінальну відповідальність керівників закладів охорони здоров'я, тому необхідно розробити дієву методологію інформування медичних працівників про діяння, які підпадають під кримінально-правову заборону а також покарання, які встановлені за них.

Шпорт Д. В., студентка 6-го курсу факультету № 2 Національної академії внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОТИДІЇ ПОШИРЕННЮ ВІЛ/СНІДУ В УКРАЇНІ

Питання протидії поширенню ВІЛ/СНІДу в Україні, враховуючи високий рівень інфікованості населення, є надзвичайно актуальними. За оцінками експертів UNAIDS (Об'єднана Програма ООН з ВІЛ/СНІДу), в Україні з ВІЛ-інфекцією живе близько 290 тисяч осіб, і тільки кожен другий знає про свій діагноз. За даними Українського центру контролю за соціально небезпечними захворюваннями МОЗ України за період 1987 по вересень 2016 рр. в Україні офіційно зареєстровано 292153 випадків ВІЛ-інфекції серед громадян України, у тому числі 90103 випадків захворювання на СНІД.

Відповідно до наказу МОЗ України від 19.07.95 № 133 «Про затвердження Переліку особливо небезпечних, небезпечних інфекційних та паразитарних хвороб людини і носійства збудників цих хвороб» синдром набутого імунodefіциту (СНІД) являє собою особливо небезпечну інфекційну хворобу.

З метою протидії поширенню ВІЛ/СНІДу та захисту прав людини законодавцем була встановлена кримінальна відповідальність за «зараження вірусом імунodefіциту людини чи іншою невиліковною інфекційною хворобою» (ст. 130 Кримінального кодексу (далі – КК) України), «неналежне виконання професійних обов'язків, що спричинило зараження